

la crisi del capital

Indubtablement, el capital travessa el moment més crític de la seva existència. Tan crític és, que cada dia que passa, s'acosta l'instant del seu enderrocament total malgrat la resistència que sembla retrobar amb els oportuns adobs que li fan els capitalistes.

El capitalista ha procurat, en tot moment, imposar-se en el mercat estranger, obligant a la màquina el màxim rendiment en el mínim de temps. Què importa que superés el consum...! Però la superproducció ha creat rivalitats comercials, i la màquina, que no tenia altre fi que minvar l'esforç de l'obrèr, ha servit per a crear l'atur forçós.

Calgué reduir les despeses per anivellar els ingressos, proporcionalment. Milions d'homes acampen pels carrers famèlics de treball, de menjar i de justícia.

L'industrial procurà que si no podia obtenir un fabulós benefici, que no tingués, almenys, pèrdua amb una excedent producció. S'imposa la limitació d'hores de jornal, dues o tres per setmana, i esperant la més petita oportunitat per a tancar la fàbrica. Què importa que molts es morin de fam per no tenir treball! Ell rai, ha viscut sempre sense treballar, mai no li faltà res per atendre les seves necessitats. I els altres?... Que se'ls emporti el dimoni!

Sorgeixen vagues... Res no témen. Qui podrà contra ells? Tenen la força del capital i la força pública; la justícia sempre fallarà a favor seu. Ells són homes que necessiten totes les comoditats i, mentrestant, sucumbeix el proletariat al pes de tanta injustícia. Mentre puguin mostrar-se al poble amb l'aureola de justícia, humanitat, fraternitat... res no han de témer.

Parlen de justícia i maten de fam o bé assassinen. Parlen d'ordre i promouen el desordre. Diuen humanitat i declaren les guerres, i somriuen quan els homes es maten com feres. Volen fraternitat i provoquen discòrdies. Prediquen igualtat i mantenen

les diferències socials. Pot ésser, doncs, tanta hipocresia?

Encara - potser ja és tard - podria anar-se a un canvi social pacífic, humà... ¡Però, no! Es tard ja. Tanta i tanta injustícia ha gravat tant de rencor en l'ànima d'aquests homes, que l'han transformat en odi. Odi contra l'opressor, el capital, contra tot el que sigui demostració de força.

D'ací i d'allà surt l'englai contra el tirà. La mà de ferro del capital - simbolitzada pel fusell - procurarà emmudir-lo. Van cent, mil, cinc mil víctimes... ¡Carn de canó! Però ignorants! aquestes víctimes són les que més influiran per la seva mort.

El proletari ha estat fermat tant de temps per la violència, que quan aconsegueixi rompre les cadenes que l'empresona, no respectarà res, ni tindrà compassió de res. ¡Pagarà amb la mateixa moneda que ara cobra! I aleshores, a qui culparan?

Qui serà el culpable del que succeirà? Ells i solament ells seran responsables del que passarà.

Mentre no feien altra cosa que acumular capital i més capital, mantienien en l'ignorància el treballador. Mentre malgastaven els diners a mans plenes, mataben de fam. Però tindran la paga, i aleshores els diran salvatges incivilitzats, sense tenir en compte que ells són uns assassins.

PERE BELLOSTES.

natalici

La llar del nostre company Jaume Ubanell s'ha vist augmentada amb un bell infantó.

Ens plau donar la més cordial enhorabona als joves pares.

El recent nat ha estat declarat civilment, amb el nom de Macià.

Amb aquest cas ens hem assabentat de ço que estan aferrissats a les velles costums la burocràcia del Jutjat Municipal. El pare donà el nom de Macià i en el Jutjat es fa constar Maties. No creiem que sigui una coacció, que podria reportar enèrgiques represalies, però els encarregats del registre no haurien de fer altra cosa que fer constar a l'acta del neixament el nom que assenyala la família, sense posar-hi el més petit obstacle que dona lloc a falses interpretacions.

un manifest

Dies enrera per mitjà de *L'Opinio* ens assabentarem d'un manifest de la Joventut Federal de Tarragona, en el qual exposaven amb punts concrets la seva determinació de separar-se de la tutela paternal dels vells polítics que regentaven l'entitat en la qual, els joves al ludits, s'aixoplugaven.

La decisió dels joves tarrogonins no és pas un cas isolat. Fa uns quants mesos que els que ens hem aplegat sota el nom «d'amics d'avant...!», ens veiérem precisats a sortir de J. N. R. de l'E. perquè enteníem que restar sota la direcció dels republicans-socialistes de la Federació, equivalia a occir nobles aspiracions.

Si hom vol fer obra positiva cal bandejar els sentimentalismes. Els joves nacionalistes republicans volen fer-nos creure que ells actuen independentment (?); nosaltres ja sabem que aquesta afirmació és un mite. Solament volem recordar un cas: En la matinada de la diada del Corpus de l'any passat, aquests joves independents (?) posaven al balcó de la Federació una pancarta que deia: «La religió és l'opi del poble», bella gesta que cal recordar. Però la pancarta sols va ésser llegida per uns quants que anàrem a dormir tard i pels que acostumen a matinejar.

Quan els prohoms de la Federació, lluire-pensadors, se n'assabentaren, ordenaren que la pancarta fos tretta cuita-corrents, i els joves independents (?) restaren moixos i potser penedits.

Els que seguim les doctrines del mestre Pi i Margall (molts vells deuen desconèixer-les o ja no les recorden) no poden acatar certes impositcions caciquils que sols serveixen per a fer fracassar gestes virils de reivindicació ciutadana.

I dia darrera dia els homes joves, aquests homes amb els quals, durant les Dictadures, els vells polítics tenien tantes esperances, van tornant-se els enemics més aferrissats d'aquesta plutocràcia nefasta que tornaria a portar-nos en aquell temps que les oligarquies disposaven dels béns i de la vida dels ciutadans per a satisfer els seus capricis insaciabls.

La joventut ha de salvar el règim. Si ahir érem una esperança, avui som una realitat.

VICTOR MUNTANYÀ.